

rozvrat nyní tvrzený začal již na jaře 1924, kdy manželé trvale se rozešli, opírají tento svůj úsudek o zjištění nová v tomto sporu provedená, z nichž správně dovodily, že vinu na rozchodu a tudíž i rozvratu nese žalobce sám. Jen podpůrný a hledě k novému zjištění nadbytečný jest tu poukaz nižších soudů na to, že rozsudek o rozvodu tvoří právo mezi stranami podle § 411 c. ř. s. a že nestačilo-li tehdejší chování žalované k odůvodnění viny na rozvratu a na rozvodu, nemůže stačiti ani ke zjištění její viny na hlubokém rozvratu jako důvodu rozluky. Jak už bylo řečeno, neuvedl dovolatel žádné okolnosti prokazující nesprávnost zjištění nižších soudů a ani nejv. soud neshledal při přezkoumání sporu, že by zjištění nižších soudů neodpovídalo skutečnosti a bylo nesprávné. Poněvadž pak podle zjištění těchto nese vinu na hlubokém rozvratu manželství žalobce a nižší soudy správně neshledaly žádných skutečností, které by svědčily o jakékoliv vině žalované manželky na hlubokém rozvratu, nutno pokládati za správný napadený rozsudek, jímž žaloba o rozluky byla zamítnuta.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. IX. 1931 Rv II 621/30-1. Karel Jelínek.

Řízení o žádosti za povolení práva chudých neřídí se zásadami řízení nesporného, nýbrž předpisy o řízení sporném.

Nejvyšší soud odmítl dovolací stížnost, poněvadž řízení o povolení práva chudých jest upraveno civilním soudním řádem. Žádost jest podle § 65 c. ř. s. podati u procesního soudu, ten o ní rozhoduje, a co do opravných prostředků proti jeho rozhodnutím není předpisu o zvláštním postupu, odchylujícím se od postupu ve sporném řízení povšechně platného. V zákoně není nejmenší opory pro stěžovatelův názor, že by šlo o věc, o níž by slušelo rozhodovati v nesporném řízení a pro níž by platily jeho zásady. Neplatí tu proto ani § 16 nesp. pat. o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu do usnesení druhého soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvního soudu, nýbrž platí tu předpis § 528 c. ř. s., podle něhož je takový rekurs nedovolený a musí být odmítnut.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. prosince 1931 R II 345/31. Karel Jelínek.